

בש"פ 4496/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4496/15

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ד' רוזן) בעמ"ת 59773-06-15 מיום 28.6.2015

בשם המבקש: עו"ד שירה קידר

החלטה

1. בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ד' רוזן) מיום 28.6.2015 בעמ"ת 59773-06-15, בגדרה נדחה ערר על החלטת בית משפט השלום (כב' השופטת נ' תבור) מיום 28.6.2015 במ"ת 40332-06-15.

2. המבקש נעצר ביום 15.6.2005 בחשד לביצוע עבירות אלימות ואיומים כלפי אשתו ובתו. ביום 18.6.2005 הוגש נגדו כתב אישום, ועמו בקשה למעצר עד תום ההליכים. באותו היום הוארך מעצרו של המבקש, בהסכמתו, עד להחלטה אחרת בתנאי אשפוז בבית חולים פסיכיאטרי לצורך ביצוע הסתכלות פסיכיאטרית ומתן חוות דעת בשאלה האם

עמוד 1

המבקש מסוגל לעמוד לדין. דיון המשך בבקשה למעצר עד תום הליכים נקבע ליום 28.6.2015.

3. ביום 28.6.2015 התקיים הדיון בבית משפט השלום, אך המבקש לא הובא לדיון ככל הנראה מחמת תקלה של הרשויות. באת-כוחו התנגדה לקיום הדיון וטענה כי יש להורות על שחרורו של המבקש לאלתר. בית משפט השלום קבע, כי אף שהצדק עם באת-כוח המבקש בענין הסכמתה לקיום הדיון, אין בכך כדי להשליך על שאלת שחרורו, שכן המבקש נעצר עד להחלטה אחרת, וזו טרם ניתנה. עוד הודגש כי עיון בתיק החקירה העלה קיומן של ראיות המצביעות על מסוכנותו של המבקש, וכי גם ממכתבו של פרופ' דוידזון שהוגש לבית המשפט עולה מסוכנות זו. על כן, נדחה הדיון בבקשה ליום 30.6.2015 שעה 9:00. הודגש כי המבקש יישאר במעצר בתנאי אשפוז עד להחלטה אחרת.

4. ערר שהוגש על החלטה זו נדחה בבית המשפט המחוזי. בית המשפט אימץ את נימוקו של בית משפט השלום תוך שהדגיש כי קבלת טענת באת-כוח המבקש לפיה הדיון שהתקיים בבית משפט השלום הוא בטל (void), לא מובילה למסקנה כי יש להורות על שחרורו של המבקש משום שהמבקש נעצר עד להחלטה אחרת שטרם ניתנה. כלפי החלטה זו הוגשה בקשת הרשות לערור שלפני.

5. בבקשה נטען כי לא היה מקום לקיים את הדיון בבית משפט השלום שלא בנוכחות המבקש, ומבלי שהוצגה חוות דעת של רופא כאמור בסעיף 16(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996. נטען, כי בדיון זה הוארך מעצרו של המבקש (גם אם לא באופן פורמלי) ועל כן היה הכרח בנוכחותו. זאת ודאי - כך על פי הטענה - כאשר בית המשפט בחן קיומן של ראיות לכאורה וכשהמסמך הרפואי שהוצג לבית המשפט לא הדגיש כי המבקש מסוכן. לפיכך נטען כי יש להורות על שחרורו של המבקש לאלתר. יצוין כי נטען שהבקשה מעלה סוגיה עקרונית חשובה שעיקרה בשאלה האם נאשם העצור עד להחלטה אחרת לא זכאי לנכוח בכל דיוני המעצר בעניינו.

6. לאחר שעיינתי בבקשה על כלל נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. כידוע, רשות ערר ב"גלגול שלישי" בענייני מעצרים תינתן ככלל במקרים שבהם מתעוררת שאלה משפטית חשובה או כאשר קיים חשש לפגיעה קשה בזכויות המבקש או שלא ניתן משקל ראוי לאינטרס להגנה על ביטחון הציבור (ראו, למשל, בש"פ 3806/14 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (28.5.2014)).

בעניינינו, ובניגוד לנטען, אין הבקשה מעלה כל שאלה משפטית בעלת חשיבות, והיא נוגעת אך ליישום הקונקרטי של דיני המעצרים בעניינו של המבקש. יתר על כן, החלטת בית משפט השלום שלא להורות על שחרורו של המבקש, וכמוה החלטת בית המשפט המחוזי, לא פגעה בזכויותיו של המבקש, ודאי לא פגיעה בלתי מידתית. הטעם לכך הוא, כפי שצינו שני בתי המשפט, כי ההחלטה שניתנה בעניינו של המבקש עוד ביום 18.6.2015 הורתה על מעצרו עד למתן החלטה אחרת, והחלטה אחרת טרם ניתנה. אמנם בהחלטה מיום 18.6.2015 קבע בית המשפט גם, כי דיון המשך בעניינו של המבקש יתקיים ביום 28.6.2015, אך הוא לא הגביל את מעצרו של המבקש עד למועד דיון זה, וברי אפוא כי אם היה נדחה הדיון מטעמיו של בית משפט השלום (או אם היה מסתיים הדיון מבלי שניתנה החלטה סופית בבקשה למעצר עד תום ההליכים) לא היה הכרח ליתן החלטה נוספת המאריכה את מעצרו של המבקש. אמנם אין כמובן להלום מצב שבו נאשם עצור למשך פרק זמן ארוך מבלי שניתנה החלטה סופית בבקשה למעצר עד תום ההליכים, אולם מעצר ביניים לפרק זמן סביר (וכזהו המעצר בעניינינו) הוא פעמים כורח המציאות (בש"פ 127/10 פיניאן נ' מדינת ישראל (16.8.2010)). במקרה זה, ואף שהאחריות לכך שהמבקש לא נכח בדיון מוטלת, כך נראה, על המדינה, קבע בית משפט השלום דיון המשך במועד סמוך מאוד למועד המקורי, יום 30.6.2015. אין אפוא יסוד להתערב בהחלטה זו.

ניתנה היום, י"ב בתמוז התשע"ה (29.6.2015).

שׁוֹפֵט
